

Η ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑ ΔΕΝ ΜΑΣ ΠΤΟΕΙ

Παράνομος

ΚΙ ΑΝ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΕΣΜΟΣ ΜΑΣ...

...ΤΟ ΚΕΛΙ ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΕΙ ΝΑ ΜΠΑΙΝΕΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΣΤΑ ΚΕΛΙΑ

Το πρώτο φύλλο του «Κελιού» φαίνεται ότι ενόχλησε πολλούς μέσα και έξω από τις φυλακές (και κυρίως εντός του υπουργείου Δικαιοσύνης). Έτσι έφτασε να διεκδικεί τον σπάνιο (για να μην πούμε μοναδικό) εν έτει 2008 χαρακτηρισμό της παρανόμως εκδοθείσας και κυκλοφορούσας εφημερίδας. Εξαρχής οι διευθύνσεις των φυλακών έβαλαν εμπόδια στη διακίνησή του, όμως τα πράγματα πήραν «επίσημες» διαστάσεις στην περίπτωση του κρατούμενου Παναγιώτη Γεωργιάδη...

Ο εν λόγω κρατούμενος συνελήφθη, μετά από αιφνιδιαστικό έλεγχο, να έχει στα χέρια του 5 αντίτυπα της εφημερίδας «Το Κελί», να κατέχει επίσης άλλα έντυπα όπως εφημερίδες, υλικό του ΣΥΡΙΖΑ, αφίσα της ΑΚΟΑ, αντιεξουσιαστικά φυλλάδια και με αυτό το πρόσχημα, με αυτά τα «ενοχοποιητικά υλικά», οδηγήθηκε στο πειθαρχικό συμβούλιο και του επιβλήθηκε πειθαρχική ποινή (!)

Λόγω της σοβαρότητας που εμπεριέχει η άσκηση λογοκρισίας, σε ανθρώπους μάλιστα έγκλειστους, που έτσι και αλλιώς δυσκολεύονται να ασκήσουν το δικαίωμα της επικοινωνίας και της ενημέρωσης, το θέμα τέθηκε στη Βουλή, με ερώτηση 14 βουλευτών του ΣΥΡΙΖΑ. Η απάντηση του υπουργείου Δικαιοσύνης ήταν ότι, σύμφωνα με το σωφρονιστικό κώδικα, σχετικά με την ενημέρωση των κρατουμένων το πειθαρχικό συμβούλιο της φυλακής έχει τη δυνατότητα να αποφασίζει να απαγορεύσει την κυκλοφορία στο κατάστημα «παρανόμως εκδοθείσας και κυκλοφορούσας εφημερίδας στην οποία αναφέρονται αόριστοι, γενικευμένοι και ανακριβείς ισχυρισμοί για βασανισμούς, βαρβαρότητα, εξευτελισμό κ.λπ. των κρατουμένων από τους σωφρονιστικούς υπαλλήλους και κείμενα με περιεχόμενο που ουσιαστικά διεγείρουν τους κρατούμενους σε απείθεια».

Ας δούμε όμως τι λέει ο νόμος, που πρώτο το υπουργείο και οι υπάλληλοί του θα έπρεπε να τηρούν...

Ο κρατούμενος ή η κρατούμενη στερείται μόνο το δικαίωμα της προσωπικής ελευθερίας. Τίποτε άλλο, βάσει του Συντάγματος, του σωφρονιστικού κώδικα και του εσωτερικού κανονισμού της φυλακής. Συγκεκριμένα: Στο άρθρο 4 του σωφρονιστικού κώδικα λέει ότι κατά την εκτέλεση της ποινής δεν περιορίζεται κανένα άλλο ατομικό δικαίωμα των κρατουμένων εκτός από το δικαίωμα στη προσωπική ελευθερία. Το άρθρο 7 προβλέπει τις υποχρεώσεις και περιορισμούς των δικαιωμάτων των κρατουμένων και λέει ότι οι κρατούμενοι δεν έχουν άλλες υποχρεώσεις ούτε υπόκεινται σε άλλους περιορισμούς των δικαιωμάτων τους, εκτός από αυτούς που προβλέπονται ρητά στον παρόντα Κώδικα και στις κατ' εξουσιοδότηση του εκδιδόμενες κανονιστικές πράξεις. Τα μέτρα φύλαξης και εξασφάλισης της

ομαλής λειτουργίας των καταστημάτων κράτησης δεν αποκλείουν την άσκηση των συνταγματικά κατοχυρωμένων ατομικών και πολιτικών δικαιωμάτων των κρατουμένων. **Το άρθρο 37 κατοχυρώνει το δικαίωμα του κρατούμενου στην ενημέρωση** και αναφέρει ότι κάθε κρατούμενος έχει δικαίωμα να ενημερώνεται με εφημερίδες, περιοδικά, ραδιοφωνικές και τηλεοπτικές εκπομπές. Το Συμβούλιο Φυλακής προσδιορίζει τις λεπτομέρειες άσκησης του εν λόγω δικαιώματος όπως τόπο, χρόνο και διαδικασία, αλλά όχι το περιεχόμενο, καθώς κάτι τέτοιο συνιστά σαφώς λογοκρισία και κατάφορη παραβίαση των δικαιωμάτων του.

Με βάση τις παραπάνω διατάξεις, λοιπόν, οι ισχυρισμοί του υπουργού κ. Χατζηγάκη ότι το συμβούλιο της φυλακής έχει δικαίωμα στη λογοκρισία δεν ισχύουν. Ο νόμος δεν κάνει διάκριση μεταξύ καλής και κακής, μεταξύ σωστής και λάθος πληροφόρησης του κρατούμενου. Εάν, λοιπόν, θεωρεί πως το περιεχόμενο της εφημερίδας είναι ψευδές, δεν έχει δικαίωμα να στερεί από τους κρατούμενους τη δυνατότητα να το διαβάσουν και να κρίνουν από μόνοι τους τις καταγγελίες των συγκρατουμένων τους. Εναλλακτικά, θα μπορούσε το υπουργείο να στραφεί εναντίον ημών που το εκδίδουμε. Θα μπορούσε, π.χ., κατά τη διάρκεια της συνέντευξης Τύπου που πραγματοποιήσαμε για το θέμα, με ομιλητές

βουλευτές και νομικούς, να έρθει και να μας συλλάβει. Στην περίπτωση αυτή, βέβαια, θα έπρεπε να συλλάβει και πλήθος εφημερίδων αλλά και φορέων, όπως Ιατρικούς & Δικηγορικούς συλλόγους, τον Συνήγορο του Πολίτη, τις ενώσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα, και φυσικά σύσσωμη την Ευρωπαϊκή Επιτροπή Εναντίον στα Βασανιστήρια, η οποία επανειλημμένα εδώ και χρόνια καταγγέλλει την Ελλάδα για τις συνθήκες στις φυλακές, μιλώντας για ξυλοδαρμούς κρατουμένων και απάνθρωπη μεταχείριση, για τα οποία επανειλημμένα έχει καλέσει την Ελλάδα να αλλάξει πρακτικές και να βελτιώσει τις συνθήκες διαβίωσης.

Η ελευθερία της έκφρασης, της ενημέρωσης, της αλληλογραφίας δεν είναι προς επαναδιαπραγμάτευση. Αποτελούν κατακτημένα δικαιώματα όλων μας και δεν σκοπεύουμε να τα παραχωρήσουμε σε κανέναν.

Και μην ξεχνάς: Το να λαμβάνεις και να διαβάζεις το «Κελί», όπως και κάθε άλλη εφημερίδα, μέσα στη φυλακή είναι δικαίωμά σου. Διεκδίκησέ το!

Τ Ο Κ Ε Λ Ι

Το κείμενο που ακολουθεί μοιράστηκε το προηγούμενο διάστημα έξω από τις φυλακές Κορυδαλλού τις ώρες των επισκεπτηρίων.

Φίλες και φίλοι,

Είμαστε η Πρωτοβουλία για τα Δικαιώματα των Κρατουμένων. Μία ομάδα ανθρώπων (εργαζόμενοι, άνεργοι, γιατροί, δικηγόροι, δημοσιογράφοι, κοινωνιολόγοι, φοιτητές, πρώην κρατούμενοι) που έχουμε ενώσει τις δυνάμεις μας λόγω της αγανάκτησης που νιώθουμε με όσα συμβαίνουν μέσα στις φυλακές και τα κρατητήρια. Δρούμε ανεξάρτητα και συλλογικά ζητώντας:

⊙ Σεβασμό στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Οι κρατούμενοι είναι άνθρωποι.

⊙

Καλύτερες συνθήκες κράτησης. Να μην είναι οι φυλακές κολαστήρια.

- ⊙ Αποσυμφόρηση των φυλακών. Όχι υπερπληθυσμός.
- ⊙ Να μην κρατούνται ανήλικοι.
- ⊙ Να έχουν όλοι οι κρατούμενοι τα απαραίτητα είδη προσωπικής υγιεινής.
- ⊙ Να εφαρμόζεται ο νόμος για τα δικαιώματα και να δίνονται τα δικαιώματα σε όλους τους κρατούμενους ανεξαρτήτως ποινής.
- ⊙ Ίση αντιμετώπιση όλων των κρατουμένων. Να σταματήσουν οι διακρίσεις, οι αυθαιρεσίες, οι παράνομες περικοπές αδειών (να παίρνουν άδειες και οι κρατούμενοι πρόσφυγες-μετανάστες που δεν έχουν συγγενείς στη χώρα) και τα εκδικητικά πειθαρχικά.
- ⊙ Να μην κρατούνται οι πρόσφυγες-μετανάστες για παράνομη είσοδο στη χώρα.
- ⊙ Μείωση του χρόνου προφυλάκισης, κατάργηση των 4/5, εφαρμογή της υφ' όρων απόλυσης.
- ⊙ Οι μεταγωγές να γίνονται ανθρώπινα.
- ⊙ Ιατροφαρμακευτική περίθαλψη με αρκετούς γιατρούς και νοσηλεύτες.
- ⊙ Να μην δίνονται ανεξέλεγκτα ψυχοφάρμακα.
- ⊙ Να αυξηθούν τα προγράμματα πρόληψης και απεξάρτησης. Να μη φυλακίζονται οι εξαρτημένοι χρήστες ουσιών.
- ⊙ Να αυξηθούν τα επισκεπτήρια, να δοθεί τέλος στην πολύωρη αναμονή και να καταργηθούν τα διαχωριστικά τζάμια.
- ⊙ Να ερευνηθούν όλα τα περιστατικά αυτοκτονιών και θανάτων και να τιμωρηθούν οι υπεύθυνοι.

Σας καλούμε να παλέψουμε μαζί. Να δημιουργήσουμε ένα μεγάλο κίνημα υπεράσπισης και αλληλεγγύης σε όσους είναι πίσω από τα κάγκελα και τους τεράστιους τοίχους. Μιλήστε μας, τηλεφωνήστε μας ή γράψτε μας είτε είστε κρατούμενοι, είτε συγγενείς και φίλοι τους, είτε απλώς ενδιαφέρεστε να ενώσετε τη φωνή σας με τη δική μας.

Η εφημερίδα το «Κελί» εκδίδεται από την Πρωτοβουλία για τα δικαιώματα των Κρατουμένων.

Υπεύθυνοι για την ύλη αυτού του φύλλου είναι οι: Δήμητρα Αρβανιτάκη, Ιωάννα Δρόσου, Γιώτα Θεοδοσίου, Ρόζα Κοβάνη, Ιωάννα Κούρτοβικ, Πάνος Λάμπρου, Αλεξία Τσουνη και φυσικά κρατούμενοι τα ονόματα των οποίων δεν αναφέρονται για ευνόητους λόγους.

ΚΕΡΚΥΡΑ - ΔΙΑΒΑΤΑ Σε αναβρασμό

Την Τετάρτη 9 Απριλίου κρατούμενοι από συγκεκριμένες πτέρυγες των φυλακών Κέρκυρας ανέβηκαν στην ταράτσα και έμειναν εκεί για 49 ώρες, αρνούμενοι να επιστρέψουν στα κελιά τους. Ζητούσαν καλύτερες συνθήκες (μιλάμε για μια από τις χειρότερες, αν όχι τη χειρότερη, από άποψη συνθηκών και αυστηρότητας φυλακές της χώρας, αρκεί να πούμε ότι στεγάζεται σε ένα άθλιο, υγρό κτίριο του 19ου αιώνα και δεν έχει πόσιμο νερό) αλλά και την απόλυση συγκεκριμένου φύλακα τον οποίο χαρακτήρισαν βασανιστή (κάτι παραπάνω θα ξέρουν). Αργά το απόγευμα της Πέμπτης η εξέγερση έληξε τελικά αφού οι κρατούμενοι απέσπασαν υποσχέσεις για άμεση αποσυμφόρηση και απομάκρυνση του σωφρονιστικού.

Σχεδόν ταυτόχρονα εκδηλώθηκε εξέγερση στα κρατητήρια των Ιωαννίνων, ενώ κρατούμενοι στα Διαβατά προχώρησαν σε αποχή συσσιτίου σε ένδειξη συμπαράστασης. Εξέδωσαν μάλιστα και ένα κείμενο στο οποίο αναφέρουν: «Ένας χρόνος πέρασε από τις 23 Απριλίου του 2007, όταν η συντριπτική πλειοψηφία των κρατουμένων των ελληνικών σωφρονιστικών καταστημάτων-κολαστηρίων ξεσηκώθηκαν απαιτώντας τη δικαίωση των αιτημάτων τους που αφορούσαν τα χρόνια άλυτα προβλήματα (με κορωνίδα την κατάργηση των άρθρων 68, 69, 70, 71 του νόμου 2776/99 που αφορούν τα πειθαρχικά παραπτώματα). Ένας χρόνος στη διάρκεια του οποί-

ου δεν ακούστηκε λέξη ούτε εκδηλώθηκε κάποιο ενδιαφέρον από τους αρμόδιους του υπουργείου. Αδιαφορία, αναλγησία, κενές προτάσεις που στα μάτια και τ' αυτιά των κρατουμένων φαντάζουν και ακούγονται ως κοροϊδία και υποτίμηση της νομοσύνης τους.

Στις 9 Απριλίου, μερίδα συγκρατουμένων μας στη φυλακή της Κέρκυρας, απελπισμένοι από τις άθλιες συνθήκες κράτησης κατέλαβαν την ταράτσα του κτιρίου προτάσσοντας για άλλη μια φορά τα αιτήματα του Μαλανδρινού στις 23 Απριλίου του 2007, απαιτώντας την ικανοποίησή τους. Εμείς οι κρατούμενοι των φυλακών Διαβατών ως ελάχιστο δείγμα αλληλεγγύης και συμπαράστασης στο δίκαιο αγώνα τους αποφασίσαμε από 10 Απριλίου αποχή από το συσσίτιο».

Σε προφορική συνομιλία που είχαμε μαζί τους, οι Π. Σερεμέτης και Κ. Δαμαβολίτης, κρατούμενοι στα Διαβατά, μας είπαν: «Οι κρατούμενοι στοιβάζονται δέκα δέκα σε θαλάμους-κελιά που χωράνε μόνο πέντε. Η κατάσταση θυμίζει μέρες '87, όταν οι δεσμοφύλακες έμπαιναν στα κελιά με τα ρόπαλα. Οι ξυλοδαρμοί είναι πλέον καθημερινό φαινόμενο και τα πειθαρχικά "φιλοξενούν" περί τους τριάντα κρατούμενους σε καθημερινή βάση. Εκατοντάδες κρατούμενοι κινούμαστε σε ένα διάδρομο και το κλίμα είναι ασφυκτικό. Στην πραγματικότητα οι φυλακές Διαβατών είναι ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης».

Ομάδες για τις φυλακές

Δεν υπάρχουν κεντρικοί σχεδιασμοί, ούτε καθοδηγητικό κέντρο. Κι όμως, μέσα στα δύο χρόνια της Πρωτοβουλίας για τα Δικαιώματα των Κρατουμένων, ομάδες πολιτών δημιουργούν τις δικές τους αντιστάσεις. Έτσι, μετά τις ομάδες της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης δημιουργήθηκαν ομάδες στα Τρίκαλα και στις Σέρρες. Πρωτοβουλίες για τις φυλακές έχουν υπάρξει και σε Χαλκίδα, Βόλο, Τρίπολη.

Ο ροπαλάκις
χιτυπάει συνέχεια...

Πλάκα έχουν κάποιοι δεσμοφύλακες με την ηλεκτρονική τους σελίδα. Αυτός δε, ο «ροπαλάκις» δεν παίζεται. Με μας ασχολούνται συνεχώς. Τι «καλώς τα παιδιά, σας έχουμε έτοιμα μερικά δωματάκια», τι «κλέφτες και βιαστές» μας χαρακτηρίζει, τι ότι θα μας επισκεφθούν στο πάρτυ μας με στολές...

Αν πάντως έχετε χιούμορ σας το συστήνουμε να την παρακολουθείται. Το γέλιο ποτέ δεν κάνει κακό.

Επιτέλους

στο ΕΣΥ;

Η Πρωτοβουλία για τα Δικαιώματα των Κρατουμένων είχε θέσει ως καίριο αίτημά της την ένταξη του Νοσοκομείου και Ψυχιατρείου του Κορυδαλλού στο Εθνικό Σύστημα Υγείας (ΕΣΥ). Ύστερα από πολλές πιέσεις ο Υπουργός Δικαιοσύνης κ. Χατζηγάκης δήλωσε στη Βουλή ότι «Έχει συμφωνηθεί με τον Υπουργό Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, η υπαγωγή των Νοσοκομείων και του Ψυχιατρείου Κρατουμένων στο ΕΣΥ. Η υλοποίηση του συγκεκριμένου εγχειρήματος, η οποία έχει ανατεθεί στη μικτή Επιτροπή των Υπουργείων Δικαιοσύνης και Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, θα περιλαμβάνει τη λειτουργία γυναικείων τμημάτων» (26-3-2008 Απάντηση σε ερώτηση του Βουλευτή κ. Τάσο Κουράκη)

Από κάθε άποψη αυτή αποτελεί μία σημαντική νίκη αφού θα επανδρωθεί το Νοσοκομείο και το Ψυχιατρείο με ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό ενώ ταυτόχρονα θα εξοπλιστεί με ιατρικά μηχανήματα όπως κάθε άλλο δημόσιο νοσοκομείο.

Κάηλιο αργά...

Μόλις πριν από ένα μήνα συστάθηκε, με πρόταση της κοινοβουλευτικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ, «Διακομματική Επιτροπή για την εξέταση του σωφρονιστικού συστήματος της χώρας και των συνθηκών διαβίωσης των κρατουμένων». Αντίστοιχη επιτροπή είχε να λειτουργήσει στη Βουλή από το 1994.

Η επιτροπή θα συνεδριάζει δύο φορές το μήνα, ενώ μέχρι στιγμής έχουν συζητηθεί η αντεγκληματική πολιτική (αναμενόμενη αρχή) και το νομοθετικό πλαίσιο του σωφρονιστικού συστήματος της χώρας. Εκτός από τους βουλευτές, ως επιστημονικοί συνεργάτες ορίστηκαν οι Άγγελος Τσιγκρής και Γιάννης Πανούσης. Την επιτροπή ενημέρωσε ο Κων/νος Γκλέτσος, γενικός γραμματέας του Υπουργείου Δικαιοσύνης, ο οποίος έδωσε και τα στατιστικά στοιχεία των κρατουμένων της χώρας. Σύμφωνα με αυτά ο αριθμός των κρατουμένων υπερβαίνει τις 11.000 και κάθε χρόνο σημειώνεται μία αύξηση 500-700 κρατουμένων. Φυσικά ο κ. Γκλέτσος κατέφυγε στην εύκολη δικαιολογία της έξαρσης της εγκληματικότητας για να αιτιολογήσει την εντυπωσιακή αυτή αύξηση. Όλοι ξέρουμε όμως ότι η πραγματική αιτία δεν είναι άλλη από την αυστηροποίηση των ποινών και την υπερποινικοποίηση των αδικημάτων.

Στη συνέχεια ειπώθηκαν πολλά και ενδιαφέροντα που δεν μπορούμε να αναφέρουμε λόγω χώρου. Το συμπέρασμα ωστόσο από τις τοποθετήσεις των επιστημονικών συνεργατών είναι ότι ούτε η εγκληματικότητα ούτε η συμφόρηση αντιμετωπίζετε με το χτίσιμο νέων φυλακών. Γιατί όσες φυλακές κι αν χτίσουν το σίγουρο είναι ότι θα τις γεμίσουν, συμπληρώνουμε εμείς.

Ας ελπίσουμε ότι η Επιτροπή αυτή τη φορά θα έχει ουσιαστικό ρόλο και δράση και δεν θα κινηθεί στο πλαίσιο της λογικής του Υπουργείου Δικαιοσύνης, δηλαδή της

καταστολής και του εγκλεισμού, αλλά θα δώσει επιτέλους έμφαση στην πρόληψη, την επανένταξη και την αποαυστηροποίηση των ποινών.

Οι κρατούμενοι Λάρισας προτείνουν λύσεις

Μπορεί η διακομματική επιτροπή να είναι ακόμα στα πρώτα της βήματα, αλλά οι κρατούμενοι των φυλακών Λάρισας την... περιμέναν στη γωνιά. Συνέταξαν και έστειλαν στην επιτροπή προτάσεις για τη βελτίωση των συνθηκών κράτησης.

Όσον αφορά τον τομέα της υγείας αναδεικνύουν την αναγκαιότητα ύπαρξης ιατρικής περίθαλψης (γιατρός, ψυχολόγος) σε 24ωρη βάση σε κάθε φυλακή καθώς και επαρκής ιατροφαρμακευτικός εξοπλισμός που θα μειώσει στο ελάχιστο τους αιφνίδιους θανάτους. Επιπλέον προτείνουν τη δημιουργία συστήματος ενδοεπικοινωνίας μεταξύ των κελιών ή θαλάμων με την υπηρεσία που θα μειώνει το χρόνο αντίδρασης και θα σώζει ζωές.

Στα πλαίσια βελτίωσης των συνθηκών προτείνεται ο εξανθρωπισμός των κελιών με WC και ντους, αποσυμφόρπη τους και εξασφάλιση ειδών ένδυσης, υπόδησης, υγιεινής τουλάχιστον στους οικονομικά αδύναμους κρατούμενους. Μέλημά τους είναι και η ελεύθερη διακίνηση ιδεών -δι-

καίωμα που καταπατάται κατά κόρον- με βιβλία, περιοδικά, εφημερίδες ανεξαρτήτως ιδεολογικοπολιτικού περιεχομένου.

Ο έλεγχος των συνθηκών κράτησης καθώς και της τυχόν αυθαιρεσίας των διευθυντών να γίνεται από δικαστές - επιθεωρητές, τον Συνήγορο του Πολίτη, κοινοβουλευτικές αντιπροσωπείες, ανθρωπιστικές οργανώσεις και διεθνείς οργανισμούς.

Οι κρατούμενοι Λάρισας ζητούν αντικειμενική χορήγηση των δικαιωμάτων και ευεργετημάτων που ορίζονται από το σωφρονιστικό κώδικα. Συγκεκριμένα προτείνουν έκταση της ποινής στην πλησιέστερη του τόπου κατοικίας τους φυλακή, διαχωρισμό κρατουμένων ανάλογα με το αδίκημα, την ποινή, την ηλικία και τις ειδικές ανάγκες, καθολική χορήγηση ημερομισθίων, χορήγηση χωρίς διακρίσεις και τέλος οι δικαιούμενοι να εκτίουν το υπόλοιπο της ποινής τους σε αγροτικές φυλακές.

Όλα τα παραπάνω δεν θα έπρεπε να αποτελούν αιτήματα ή προτάσεις αλλά μία πραγματικότητα και αναφαίρετο δικαίωμα όλων των κρατουμένων. Ωστόσο η εικόνα που μεταφέρουν οι κρατούμενοι - εφόσον πλέον οι φυλακές αποτελούν άβατο αντικατοπτρίζει τη φρικιαστική και απάνθρωπη καθημερινότητα που βιώνουν.

Έργο του Σταύρου Δημουλά, κρατούμενου στις Φυλακές Κορυδαλλού

Στόχος η εξόντωσή του

Από το καλοκαίρι του 2002, ζούμε την ελληνική εκδοχή του «παγκόσμιου πολέμου κατά της τρομοκρατίας». Το ελληνικό κράτος, με στημένα κατηγορητήρια, στηριγμένα σε «ομολογίες» που υπογράφηκαν στην Εντατική, με ειδικούς νόμους και ειδικά δικαστήρια, επέβαλε εξοντωτικές ποινές στους συλληφθέντες για την υπόθεση της 17N, ενώ εφάρμοσε ένα απάνθρωπο ειδικό καθεστώς κράτησης, που παραβιάζει ακόμα και τον ισχύοντα Σωφρονιστικό Κώδικα, με στόχο την εξόντωση των πολιτικών κρατουμένων.

Μια ξεχωριστή περίπτωση ανάμεσά στους αποτελεί ο Σάββας Ξηρός. Έξι χρόνια μετά τον βαρύ τραυματισμό του και το έγκλημα του Ευαγγελισμού, ο Σάββας Ξηρός εξακολουθεί να παραμένει κρατούμενος, αντιμετωπίζοντας κίνδυνο ολικής τύφλωσης και πλήθος άλλων μη αναστρέψιμων βλαβών για την υγεία του.

Οι τρεις αιτήσεις που έκανε για αναστολή ή διακοπή της ποινής για λόγους υγείας απορρίφθηκαν, προφανώς για πολιτικούς λόγους. Η φύση των αδικημάτων για τα οποία καταδικάστηκε ο Σάββας Ξηρός δεν μπορεί να δικαιολογήσει σήμερα τη συνέχιση της κράτησής του, ενώ μάλιστα το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων καλεί την ελληνική κυβέρνηση να δώσει εξηγήσεις σχετικά με τις συνθήκες κράτησης και την κατάσταση της υγείας του.

Περισσότερες πληροφορίες για την καμπάνια που αναπτύσσει η Πρωτοβουλία για την Αποφυλάκιση του Σάββα Ξηρού υπάρχουν στο <http://freesavvasxiros.webs.com>, όπου μαζεύονται και υπογραφές. Είναι χρέος μας να δημιουργήσουμε όλοι μαζί ένα πλατύ κίνημα αλληλεγγύης, που θα αναγκάσει την εξουσία να τηρήσει τη δική της νομιμότητα, κάνοντας δεκτή την επόμενη αίτηση αποφυλάκισης που θα υποβάλει ο Σάββας Ξηρός.

Η μάχη της σερβιέτας

Έχει γίνει πια φράση κλισέ ότι οι συνθήκες κράτησης στις φυλακές και στα κρατητήρια είναι άθλιες και απάνθρωπες. Για τις κρατούμενες και τους κρατούμενους, όμως, είναι μια θλιβερή πραγματικότητα που τη βιώνουν καθημερινά. Το Υπουργείο Δικαιοσύνης με περισσή περηφάνια εγκαινιάζει νέες φυλακές όπου όπως διαβεβαιώνει ότι θα λύσει το πρόβλημα του υπερπληθυσμού και των συνθηκών κράτησης. Τα ίδια τα γεγονότα διαψεύδουν τις μεγαλήβηλες υποσχέσεις της κυβέρνησης.

Αναρωτιόμαστε πώς θα μπορέσει η Κυβέρνηση να εξασφαλίσει στις νεόδμητες φυλακές τα απαραίτητα σε όλους είδη σωματικής υγιεινής αφού δεν τα έχει εξασφαλίσει τόσα χρόνια στις υπάρχουσες;

Στα κρατητήρια αλλά και σ' όλες τις φυλακές που λειτουργούν στη χώρα είναι δυσεύρετα το χαρτί υγείας, οι σερβιέτες, το σαπούνι! Στα κρατητήρια υπάρχουν άνθρωποι που μένουν με το ίδιο εσώρουχο μήνες επειδή δεν έχουν απορρυπαντικό να το πλύνουν. Οι γυναίκες αναγκάζονται να χρησιμοποιούν πανιά γιατί δεν έχουν σερβιέτες. Το χαρτί υγείας θεωρείται πολυτέλεια. Το σαπούνι και πολύ περισσότερο το σαμπουάν είναι είδη που σπανίζουν.

Ποιος ή ποια από όλους εμάς θα μπορούσε να φανταστεί την καθημερινότητα του χωρίς αυτά τα είδη υγιεινής; Ποιος ή ποια θα τα απέκλειε από το νοικοκυριό του; Γιατί η κυβέρνηση τα στερεί από τους κρατούμενους και τους καταδικάζει να ζουν σε απόλυτα ανθυγιεινές συνθήκες; Μήπως είναι και αυτό μέρος της τιμωρίας τους για το αδίκημα που τους οδήγησε στη φυλακή;

Καλούμε όλους εσάς να μαζέψουμε ότι βάρβαρα τους στερούν οι ιθύνοντες χωρίς να τα στερούν στον ίδιο τους τον εαυτό πρώτα. Χρειαζόμαστε: Σερβιέτες, σαπούνια, σαμπουάν, βαμβάκι.

Ας στείλουμε όλοι μαζί ένα μήνυμα αλληλεγγύης στους κρατούμενους και τις κρατούμενες. Ας απαιτήσουμε να έχουν όλοι και όλες, όλα τα είδη υγιεινής δωρεάν εφόσον βρίσκονται σε συνθήκες εγκλεισμού και δεν εργάζονται ώστε να τα αγοράσουν.

Τηλέφωνα επικοινωνίας: 6944361139 (Πάνος Λάμπρου) 6396541299 (Ιωάννα Δρόσου)

«Α» όπως απομόνωση

Μέσα στους επόμενους μήνες, το Υπουργείο Δικαιοσύνης ετοιμάζεται να παραδώσει 7 καινούργιες φυλακές τύπου Α (Ελαιώνας Θηβών, Νιγρίτα Σερρών, Δράμα, Χανιά, Διαβατά Θεσσαλονίκης, Κασσαβέτεια Βόλου και Αγ. Ιωάννης Κορινθίας), στο πλαίσιο, όπως δηλώνει, ενός «μεγαλόπνοου και ευρείας κλίμακας προγράμματος για την αναμόρφωση του σωφρονιστικού συστήματος». Τυπικό παράδειγμα φυλακής τύπου Α είναι το Μαλανδρίνο. Οι διάδρομοι είναι πολύ στενοί με αποτέλεσμα το μάτι να κάνει την αίσθηση της μέτρησης αποστάσεων. Τα προαύλια είναι εξαιρετικά μικρά. Η φυλακή είναι διαχωρισμένη σε δέκα μικρές και ελεγχόμενες πτέρυγες και οι κρατούμενοι ζουν σε πλήρη απομόνωση αφού καμία πτέρυγα δεν επικοινωνεί με την άλλη. Πέρα από τη σωματική, οι κρατούμενοι υφίστανται και αισθητηριακή απομόνωση αφού τα κτίρια είναι χαμηλά και δεν έχουν οπτική επαφή με τον περιβάλλοντα χώρο. Τέλος οι νέου τύπου φυλακές βρίσκονται σε μεγάλη απόσταση από τα αστικά κέντρα των πόλεων στερώντας ουσιαστικά στους κρατούμενους τα επισκεπτήρια συγγενών αλλά και δικηγόρων. Στο Μαλανδρίνο ένας συγγενής για να κάνει επισκεπτήριο μισής ώρας χρειάζεται να ταξιδέψει 4 ώρες (από την Αθήνα). Τι το μεγαλόπνοο κρύβεται άραγε σε μια ρομποτική φυλακή πλήρους απομόνωσης με δεκάδες κάμερες στη μέση του πουθενά, πολύ θα θέλαμε να μας το εξηγήσει κάποιος από τους ιθύνοντες νέες του υπουργείου. Εφιαλτικό και απάνθρωπο μας ακούγεται...

17 καταλήψεις ραδιοσταθμών σε μια μέρα!

Στις 15 του περασμένου Γενάρη η «Πρωτοβουλία αναρχικών Ενάντια στις Φυλακές» πραγματοποίησε καταλήψεις & παρεμβάσεις σε 17 ραδιοφωνικούς σταθμούς σε 12 διαφορετικές πόλεις. Οι κινήσεις αυτές πραγματοποιήθηκαν στα πλαίσια ενός πανελλαδικού συντονισμού δράσεων, με σκοπό την αλληλεγγύη στους φυλακισμένους και σαν απόπειρα αντιπληροφόρησης πάνω στα θέματα εγκλεισμού, για τις συνθήκες κράτησης και το ρόλο των φυλακών. Οι πόλεις που έγιναν καταλήψεις και παρεμβάσεις: Πάτρα, Κόρινθος, Λάρισα, Γιάννενα, Κοζάνη, Γουμένισσα, Λαμία, Μυτιλήνη, σε 2 σταθμούς στα Χανιά και σε 2 στο Ηράκλειο Κρήτης, σε 3 στη Θεσσαλονίκη και σε 2 στην Αθήνα.

Μια δεύτερη (οφειδόμενη) ευκαιρία

Το Σχολείο Δεύτερης Ευκαιρίας (Γυμνάσιο) είναι ένας καινούργιος θεσμός στις φυλακές: φέτος είναι ο τρίτος χρόνος λειτουργίας του. Ο αριθμός των μαθητών είναι σήμερα περίπου πενήντα για κάθε σχολείο (αντρών και γυναικών) και ήδη το 2007 είχαμε τους πρώτους απόφοιτους.

Επιτέλους το ελληνικό σωφρονιστικό σύστημα αρχίζει να επιτρέπει στους έγκλειστους να ασκήσουν το συνταγματικό τους δικαίωμα στη μόρφωση.

Το πλαίσιο λειτουργίας του Σχολείου Δεύτερης Ευκαιρίας είναι κατάλληλο για το χώρο της φυλακής γιατί το ελεύθερο και ευέλικτο πρόγραμμά του μπορεί να προσαρμοστεί σε έναν πληθυσμό μαθητών ανομοιογενή στη γνώση της γλώσσας (Έλληνες και αλλοδαποί μαθητές) και στο μορφωτικό επίπεδο καθώς και στις ιδιαίτερες συνθήκες εν γένει.

Παρά το μικρό χρονικό διάστημα ζωής του, το Σχολείο Δεύτερης Ευκαιρίας στις φυλακές είναι ένας θεσμός που έχει πείσει για την επιτυχία και τους πιο δύσπιστους με τη θετική προ-

σφορά του στην πνευματική ανέλιξη και μαζί στην ηθική στήριξη και την ψυχική τόνωση όσων φοιτούν.

Δυσκολίες και προβλήματα υπάρχουν, όπως είναι ευνόητο. Η μεγαλύτερη δυσκολία είναι η ανυπαρξία στοιχειωδών συνθηκών μελέτης στο χώρο της φυλακής (μετά το τέλος των μαθημάτων), ιδίως στις περιπτώσεις που οι μαθητές και οι μαθήτριες μένουν σε θάλαμο με πολλά άτομα και όχι σε κελί. Μία ακόμα δυσκολία είναι (για τους άντρες) ότι η βιβλιοθήκη ενώ υπάρχει και είναι πλούσια, είναι πρακτικά απρόσιτη, γιατί λειτουργεί σε ακατάλληλο και πολύ περιορισμένο ωράριο και απαιτεί μία δύσκολη γραφειοκρατία.

Επίσης ο αριθμός των έγκλειστων που επιθυμούν να φοιτήσουν και κάνουν αίτηση εγγραφής είναι μικρός. Μια από τις αιτίες είναι ότι δεν επιτρέπεται η φοίτηση σε πρώην χρήστες που εξακολουθούν να παίρνουν φαρμακευτική αγωγή (αυτό το μέτρο δεν ισχύει για τις γυναίκες). Βέβαια, η πραγματικότητα έχει δείξει ότι η λήψη φαρμάκων πράγματι εμποδίζει τη συ-

στηματική παρακολούθηση: στις γυναίκες κείες φυλακές, όσες μαθήτριες παίρνουν φάρμακα είτε απουσιάζουν πολύ συχνά είτε διακόπτουν ύστερα από ένα σύντομο χρονικό διάστημα.

Πράγματι ένα άλλο πρόβλημα είναι το φαινόμενο των πολλών απουσιών ή και της διακοπής της φοίτησης (συχνότερο στις γυναίκες, πολύ πιο αραιό στους άντρες). Είναι πολύ απογοητευτικό το φαινόμενο να σταματούν τη φοίτηση άτομα που έχουν ξεκινήσει με πολύ καλές προοπτικές.

Όπως φαίνεται από τα παραπάνω, αλλά από τα προβλήματα οφείλονται στις δομές της φυλακής και άλλα στους ίδιους τους έγκλειστους. Προσπάθειες επομένως, πρέπει να καταβληθούν και από τις δύο πλευρές. Η μεν φυλακή να αλλάξει πιο τολμηρά τη στάση της και οι έγκλειστοι να πιστέψουν περισσότερο στην προσωπική τους πρόοδο και να αγωνιστούν πιο συνειδητά γ' αυτήν.

Χρυσάνθη Σιώπα
Καθηγήτρια στο Σχολείο Δεύτερης
Ευκαιρίας του Κορυδαλλού

ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΟΠΟΙΟ
ΘΑ ΔΙΕΛΘΕΤΕ ΑΝΙΧΝΕΥΕΙ
ΝΑΡΚΩΤΙΚΕΣ ΟΥΣΙΕΣ ΤΙΣ ΟΠΟΙΕΣ
ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΩΣ ΦΕΡΕΤΕ
ή ΕΧΕΤΕ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΕΙ

ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

Αυτή η ανακοίνωση έχει θυροκολληθεί στην είσοδο των φυλακών Κορυδαλλού, και ενημερώνει τους συγγενείς και τους δικηγόρους που περιμένουν για επισκεπτήριο ότι θα ελεγχθούν για το αν φέρουν ή έχουν καταναλώσει ναρκωτικές ουσίες. Αναρωτιόμαστε γιατί, εφόσον υπάρχει τέτοιο μηχανήμα, οι κρατούμενοι ύστερα από μεταγωγή ή όταν γυρνάνε από άδεια υποβάλλονται σε πρωκτικό ή κοιλιακό έλεγχο έλεγχο και δεν... διέρχονται απλώς από ένα αντίστοιχο μηχανήμα. Γιατί εφόσον το Υπουργείο Δικαιοσύνης έχει εξοπλίσει τις φυλακές με τέτοια μηχανήματα συντηρεί τις εξευτελιστικές μεθόδους ελέγχου;

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΑΣ

1 Νοεμβρίου 2007: Ανακοίνωση με τίτλο «Προκλητική ανακοίνωση από το νοσοκομείο των φυλακών Κορυδαλλού» για την απαράδεκτη απόφαση "απαγόρευσης του προαλισμού των ασθενών-κρατούμενων που κατ' εντολή του θεράποντος ιατρού τους βρίσκονται σε απομόνωση". Καταγγέλλουμε την αυθαιρεσία τέτοιων αποφάσεων και συμπεριφορών που ισοπεδώνουν όχι μόνο τις κατοχυρωμένες από το Σύνταγμα στοιχειώδεις ελευθερίες κάθε ανθρώπου αλλά και την αξιοπρέπειά του.

4 Νοεμβρίου 2007: Συμμετοχή της Πρωτοβουλίας για τα Δικαιώματα των Κρατούμενων στην πανελλαδική ημέρα δράσης για τους κρατούμενους με πορείες σε Αθήνα - Θεσσαλονίκη. Ενώνουμε τις φωνές μας με αυτές των φυλακισμένων συμπολιτών μας προβάλλοντας και διεκδικώντας τα αιτήματα που οι ίδιοι καταθέτουν στη σημερινή συγκυρία: Να σταματήσουν στις εξεγέρσεις, διώξεις σε βάρος όσων συμμετείχαν στις εξεγέρσεις, αλλά και των υπόλοιπων φυλακισμένων. Να καταργηθούν τα άρθρα 68/69 (πειθαρχικά παραπτώματα) και 70/71 (πειθαρχικές διαδικασίες) του νόμου 27 - 76/99.

20 Νοεμβρίου 2007: Ανοικτή συζήτηση της Πρωτοβουλίας για τα Δικαιώματα των Κρατούμενων Θεσσαλονίκης για τις εξεγέρσεις στις ελληνικές φυλακές με τίτλο «Σωφρονισμός: απομυθοποίηση ή επαναβεβαίωση».

9 Δεκεμβρίου 2007: Ανακοίνωση με τίτλο «Ο εφιάλτης της λογοκρισίας ξαναχτυπά» για την επίθεση εναντίον του Παναγιώτη Γεωργιάδη στο Νοσοκομείο των φυλακών Κορυδαλλού στις 7/12 όταν 15 περίπου δεσμοφύλακες αφού του έκαναν σωματικό έλεγχο, φωτογράφησαν το προσωπικό του ημερολόγιο και γράμματα των παιδιών του και κατάσχσαν όλα αντίτυπα της εφημερίδας «ΤΟ ΚΕΛΙ» είχε, ανακοινώσεις της Πρωτοβουλίας, του ΣΥ.ΠΙ.ΖΑ., της Α.Κ.Ο.Α. και οποιοδήποτε έντυπο πολιτικού περιεχομένου. Ζητάμε την άμεση επιστροφή των κατασχεθέντων στον Π. Γεωργιάδη και την ανεμπόδιστη κυκλοφορία της εφημερίδας «Το Κελί».

20 Δεκεμβρίου 2007: Ανακοίνωση με τίτλο «Δυο χρόνια επιπλέον ποινής για τον απεργό πείνας Παναγιώτη Γεωργιάδη». Απαιτούμε να παύσει κάθε πειθαρχική δίωξη σε βάρος του, να σταματήσει το αίσχος των πει-

23 Ιανουαρίου 2008: Διαμαρτυρία της Πρωτοβουλίας για τα Δικαιώματα των Κρατούμενων στις φυλακές Κορυδαλλού ενάντια στην επιχειρούμενη λογοκρισία της εφημερίδας μας με σύνθημα «Το "ΚΕΛΙ" ελεύθερο στα κελιά».

θαρχικών ποινών, να ελεγχθούν όσοι εμπλέκονται στη διαδικασία της πειθαρχικής του δίωξης και να δώσει εξηγήσεις ο υπουργός δικαιοσύνης σχετικά με τις ενέργειες του σωφρονιστικού προσωπικού και τη θεώρηση των εν λόγω εντύπων ως «τρομοκρατικών και εγκληματικών».

22 Δεκεμβρίου 2007: Έκτακτη ανακοίνωση με τίτλο «Εξω από την φυλακή με πενήνήμερη άδεια ο Παναγιώτης Γεωργιάδης». Πρόκειται αναμφισβήτητα για νίκη των αγώνων του και της αλληλεγγύης που αναπτύχθηκε υπέρ των δίκαιων συλλογικών αιτημάτων του.

24 Δεκεμβρίου 2007: Απάντηση της Πρωτοβουλίας στην "απάντηση" του Υπουργείου Δικαιοσύνης «σχετικά με το θέμα Γεωργιάδης», η οποία δεν είναι τίποτε άλλο από μια προσπάθεια συγκάλυψης της αδικίας από τους λειτουργούς της και μια απόδειξη πως επικίνδυνος για την εξουσία είναι ο άνθρωπος που αγωνίζεται και εκφράζει την αλληλεγγύη του ακόμα και μέσα στη φυλακή, τον κατεξοχόν χώρο πειθαρχίας και εξημέρωσης.

26 Ιανουαρίου 2008: Πάρτυ οικονομικής ενίσχυσης της Πρωτοβουλίας για τα Δικαιώματα των Κρατούμενων στο Στέκι Μεταναστών στην Αθήνα.

31 Ιανουαρίου 2008: Ανακοίνωση με τίτλο «Το πολιτικό ψύχος των κελιών συναντά την παγερή αδιαφορία των Αρχών» με αφορμή την πληθώρα καταγγελιών που έχει δεχθεί η Πρωτοβουλία για τα Δικαιώματα των Κρατούμενων στη Θεσσαλονίκη για την απουσία θέρμανσης στις φυλακές Διαβατών, κυρίως στη Β' πτέρυγα.

11 Φεβρουαρίου 2008: Συνέντευξη Τύπου της Πρωτοβουλίας για τα Δικαιώματα των Κρατούμενων στο Δικηγορικό Σύλλογο Αθήνας για την απαγόρευση της κυκλοφορίας της εφημερίδας «ΤΟ ΚΕΛΙ» στις φυλακές, βάσει απόφασης του Συμβουλίου Κρατούμενων του Κορυδαλλού. Δηλώνουμε ότι θα επιμένουμε στην έκδοση και του δεύτερου φύλλου και θα δώσουμε μάχη για να μπει στα κελιά.

21 Φεβρουαρίου 2008: Ανακοίνωση με τίτλο «Θανατική Ποινή είναι αυτή η φυλακή» με αφορμή τους δύο νεκρούς κρατούμενους στις φυλακές Κορυδαλλού και Διαβατών ήδη από την αρχή του 2008, μετά τους 52 νεκρούς κρατούμενους το 2007 (46 θάνατοι και 6 αυτοκτο-

νίες). Από το 1998, 377 (τόρα 379) θάνατοι, 28 αυτοκτονίες λείει ευθαρσώς το Υπουργείο Δικαιοσύνης.

28 Φεβρουαρίου 2008: Ανακοίνωση με τίτλο «Απεργός πείνας σε απομόνωση στις γυναικείες φυλακές» για την κρατούμενη στις φυλακές Κορυδαλλού Σοφία Καρνή. Η Σ. Καρνή κρατείται στις φυλακές εδώ και δεκαπέντε χρόνια, με βαρύτερες παθήσεις, αλλά η διεύθυνση των φυλακών της στερεί ακόμα και την πενήνήμερη άδεια, παρότι πλησιάζει η στιγμή της αποφυλάκισής της καθώς συμπληρώνει τα 2/3 της ποινής της.

3 Μαρτίου 2008: Ανακοίνωση με τίτλο «Η "διαπόμπευση" του σωφρονιστικού συστήματος» για τα τελευταία γεγονότα στις φυλακές: 5 νέοι θάνατοι μέσα σε μία εβδομάδα, απομόνωση των ασθενών και των "αυπάκουων", απαγόρευση εντύπων από το 3μελές Συμβούλιο των φυλακών Κορυδαλλού και Ξυλοδαρμός του απεργού πείνας Νίκου Κουνταρδά που εκτίει 15μηνη ποινή στη φυλακή Κασσάνδρας, έπειτα από την ερήμην καταδίκη του επειδή... ανάρτησε πανό με σύνθημα "ΟΧΙ ΣΤΟ ΝΕΟ ΑΘΛΗΤΙΚΟ ΤΡΟΜΟΝΟΜΟ".

19 Μαρτίου 2008: Εκδήλωση - συζήτηση της Πρωτοβουλίας για τα Δικαιώματα των Κρατούμενων στη Θεσσαλονίκη με θέμα «Ανήλικοι Κρατούμενοι». Ομιλητές: Γ. Τσιάκαλος, καθ. Παιδαγωγικού ΑΠΘ, Κ. Μπαϊρακτάρης, αναπλ. καθ. Κλινικής Ψυχολογίας, Σ. Γιοβάνογλου, διδάκτωρ Νομικής, Πρόγραμμα «Δίοδος», Π. Κετίκης, φοιτητής, πρώην κρατούμενος, Β. Κοντοδήμα, Πρωτοβουλία για τα Δικαιώματα των Κρατούμενων. Η φυλακή διογκώνει το πρόβλημα της ανήλικης παραβατικότητας, υπονομεύει κάθε ελπίδα για ένα καλύτερο μέλλον και αποτελεί έγκλημα κατά της κοινωνίας και της ίδιας της προσωπικότητας των ανηλίκων.

26 Μαρτίου 2008: Ανακοίνωση με τίτλο «Όσες κι αν χτίζουν φυλακές...» για την ανέγερση νέων φυλακών σε όλη τη χώρα. Θεωρούμε ότι, όταν στην Ελλάδα περίπου το 70% των φυλακισμένων βρίσκονται στη φυλακή για υποθέσεις ναρκωτικών, όταν το ποσοστό των προφυλακισμένων είναι πάνω από 30% (ένα από τα μεγαλύτερα στην Ευρώπη), είναι τουλάχιστον γελοίο και υποκριτικό η «λύση» που προτείνεται να είναι η κατασκευή νέων φυλακών! Ίσως βέβαια η απάντηση να κρύβεται στο καθεστώς κάτω από το οποίο χτίζονται αυτές οι νέες φυλακές, δηλαδή με σύμπραξη δημόσιου και ιδιωτικού φορέα...

8 Δεκεμβρίου 2007: Πανελλαδική συνέλευση (απολογισμός και προγραμματισμός) της Πρωτοβουλίας για τα Δικαιώματα των Κρατούμενων στη Νομική Σχολή Αθήνας.

Οι πρόσφυγες στα κελιά της «Ευρώπης-φρούριο»

Δεν είναι μόνο οι φυλακές που έχουν κλείσει πίσω από τα κάγκελά τους αθώους ανθρώπους σε άθλιες συνθήκες. Υπάρχουν εκατοντάδες άλλοι χώροι, όπως τα κέντρα κράτησης μεταναστών, οι παλιές αποθήκες που χρησιμοποιούνται σαν κρατητήρια σε επαρχιακές πόλεις και χωριά, τα κρατητήρια των αστυνομικών τμημάτων και των τμημάτων συνοριακής φύλαξης, χώροι όπου κρατούνται μέχρι και 3 μήνες χιλιάδες οικονομικοί και πολιτικοί πρόσφυγες. Άνθρωποι που εγκατέλειψαν τη χώρα τους και κυνηγμένοι έφτασαν ως εδώ.

Το παρακάτω κείμενο είναι μεταφρασμένο απόσπασμα από το γράμμα του πρόσφυγα Ζ.Α. κρατούμενου κάπου στην Ελλάδα:

Είμαι πρόσφυγας, αλλά με φωνάζουν «λαθρομετανάστη». Είμαι 16 χρονών, αλλά στο αποφυλακιστήριό μου γράφει μερικά χρόνια παραπάνω, για να ταιριάξω στην κατηγορία «οικονομικός μετανάστης». Η ζωή της προσφυγιάς άρχισε εκεί που τελείωσαν όλες οι δυνατότητες για μια κανονική

ζωή, σε κανονικές συνθήκες. Η ελπίδα για να βρω καταφύγιο με οδήγησε μέχρι εδώ. Η ελπίδα που κρατιέται σε κάθε επόμενο λεπτό, χωρίς όμως να υπάρχει καμία εγγύηση ότι θα συνεχίσει. Έτσι, το κάθε λεπτό μπορεί να είναι και το τελευταίο.

Εξάλλου, δεν έφυγα γιατί το ήθελα. Με ανάγκασαν να φύγω από το σπίτι μου και με έκαναν πρόσφυγα. Αυτός είναι ο αγώνας όλων των προσφύγων, ένας αγώνας που είναι άριστος κι αυτό είναι το ταξίδι που οι πρόσφυγες είναι αναγκασμένοι να κάνουν. Ένα ταξίδι μακρύ, επικίνδυνο και ατελείωτο. Μερικές φορές πολύ μακρύτερο από τη ζωή ενός πρόσφυγα, ενώ κάποιες άλλες φορές τα πρώτα βήματα ολοκληρώνονται και τα επόμενα δεν έρχονται ποτέ. Ένα ασαφές «ίσως» είναι η μόνη πρόφαση για να βοηθήσει τον πρόσφυγα να υπομείνει για άλλη μια στιγμή ακόμη ένα μαρτύριο.

«Ίσως οι σκύλοι να μην καταλάβουν τη μυρωδιά μου και να περάσω τα σύνορα. Ίσως η βάρκα να μη βουλιάξει από τα κύματα της θάλασσας. Ίσως η αστυνομία να μην με αναγνωρίσει ανάμεσα στους κανονικούς επιβάτες. Ίσως αυτός είναι ο τελευταίος έλεγχος. Ίσως αυτός ο αστυνομικός να είναι καλύτερος απ' τον προηγούμενο και να μην με πλακώσει στο ξύλο

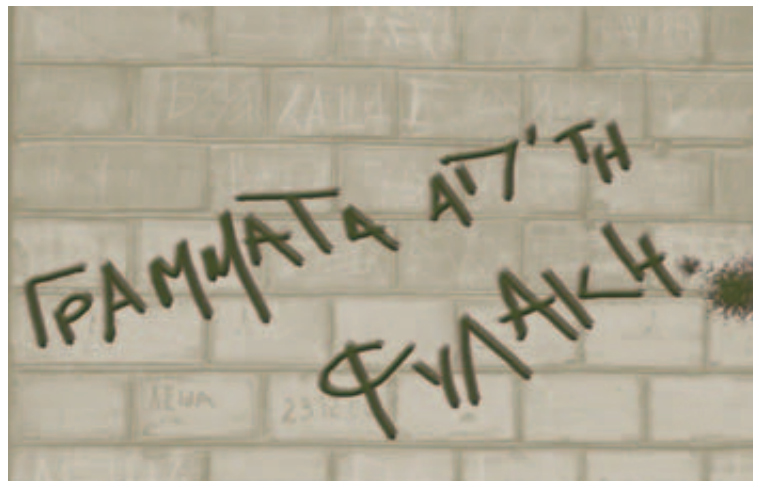
και να μην σφίξει υπερβολικά τις χειροπέδες μου. Ίσως να μην με απελάσουν και να με αφήσουν. Ίσως να δεχτούν την αίτησή μου για άσυλο». Ίσως, ίσως, ίσως...

Αλλά όταν έχεις σκούρο δέρμα, όταν μέσα σε μια μικρή φουσκωτή βάρκα είσαι με άλλους πέντε και δεν έχεις ιδέα για τον κίνδυνο της θάλασσας, όταν στα σύνορα της Ευρωπαϊκής Ένωσης υπάρχουν ναρκοπέδια και χιλιάδες συνοριοφύλακες με εκπαιδευμένα σκυλιά που ψάχνουν για ναρκωτικά και πρόσφυγες και όταν εκείνοι που κατέστρεψαν το σπίτι σου υποστηρίζονται από τις χώρες που ζητάς εσύ άσυλο, όλα συμβαίνουν. Η αστυνομία θα σε αναγνωρίσει, η βάρκα θα βουλιάξει στη μέση της θάλασσας κι εσένα θα σε πιάσουν και θα σε κλείσουν στη φυλακή και μετά θα απελαθείς.

Αυτή είναι η Ευρώπη των ανθρώπων δικαιωμάτων; Αυτή είναι η δημοκρατία και ελευθερία που στο όνομά τους κάνουν επεμβάσεις και βομβαρδίζουν τις χώρες μας; Υπάρχει επιτέλους δικαιοσύνη; Ποιο είναι το έγκλημά μας και μας φυλακίζουν;

Είμαστε θύματα πολέμου και βομβαρδισμών, φτώχειας και δυστυχίας, της βίας των φονταμενταλιστών και των «ανθρωπιστικών» πολέμων της Δύσης. Γιατί όταν φθάνουμε εδώ μας αντιμετωπίζουν με τον ίδιο τρόπο, με βία, βασανιστήρια και φυλάκιση;

Είμαι ένας πρόσφυγας στην άκρη αυτής της σελίδας. Ποιος ξέρει αν αύριο, ή μεθαύριο θα με πετάξουν έξω από τη γη;

15 χρόνια χωρίς άδεια

Η Σοφία Καρνή βρίσκεται ήδη 15 χρόνια στη φυλακή με βαρύτερες παθήσεις, αλλά η διεύθυνση της φυλακής της στερεί ακόμα και την πενήνθήμερη άδεια παρότι πλησιάζει η αποφυλάκισή της. Το Φεβρουάριο ξεκίνησε απεργία πείνας και βρέθηκε στην απομόνωση, απ' όπου και έγραψε αυτό το γράμμα. Θα ήταν αδύνατο να δημοσιευθεί ολόκληρο. Επιλέξαμε κάποια χαρακτηριστικά (θεωρούμε) αποσπά-

σματα. Δακτυλογραφώντας τα διορθώσαμε τα ορθογραφικά λάθη, όπως κάνουμε με όλα τα κείμενα της εφημερίδας. Υπήρχε όμως μια λέξη, μια παραδρομή που δεν μπορεί να είναι λάθος όπως την έγραψε η Σοφία: ξυλογαρμιοί...

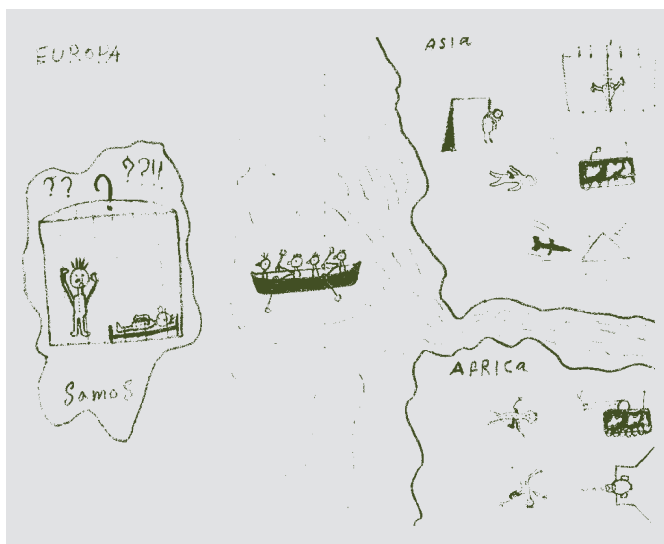
Μέσα στο χώρο του αναμορφωτηρίου ο τρόπος ζωής ήταν απαίσιος, σκληρός, βρώμικος, αισχρός, βίαιος με συνεχείς ξυλοδαρμούς. Θεέ μου, ένα δεύτερο μέρος της ζωής μου χειρότερο από το πρώτο, με διαφορετικό και πιο σκληρό πρωταγωνιστή και δήμιο: το αναμορφωτήριο.

Εδώ που βρίσκομαι σήμερα ζω καθημερινά με κατάθλιψη και τύψεις και με την ιδέα του θανάτου σε τακτικά χρονικά διαστήματα, ιδέα την οποία προσπαθώ να αποβάλω γιατί δεν θέλω για δεύτερη φορά να λαβώσω κι αυτή τη φορά θανατηφόρα και αθεράπευτα την ίδια μου τη ζωή, το μοναχογιό μου. Δεν έχω το δικαίωμα αυτό γιατί προσπαθώ να επουλώσω όσο μπορώ την πρώτη λαβωματιά που εγώ του έδωσα, γιατί δεν μπορείτε εσείς που είστε απέξω να καταλάβετε πως μπορεί ένα παιδί χωρίς πατέρα, μόνο με τη μητέρα κι αυτή στη φυλακή από τα έντεκα του χρόνια να ζει με τη γιαγιά του που το λατρεύει, αλλά να στερείται το χάνι, την αγκαλιά της μάνας, συναισθήματα που κι εγώ σ' αυτή την ηλικία. [...] Η ψυχική μου υπόσταση και αντοχή έχει καταρρεύσει και συγχρόνως η υγεία μου η οποία έχει πια κλονιστεί ανεπανόρθωτα. Αρκεί μόνο να σας πω ότι ένα χρόνο αφού εγκλείστηκα στις φυλακές μου έγινε αφαίρεση των γεννητικών οργάνων, γιατί παρότι πήγα στη γυναικολόγο ονόματι Τσίρκα εκείνη μου υποδείκνυε ότι δεν έχω τίποτα και για όλα φταίει η «στέρση ανδρός». Όταν όμως τη διώξανε και ήρθε άλλος γιατρός κατόπιν εξετάσεως μου ανακοίνωσε ότι έχω ινομυώματα καρκινογόνα. Έτσι μου έγινε η ολική αφαίρεση για την οποία ακόμα έχω ψυχολογικό πρόβλημα. Επίσης πάσχω από άσθμα και ζάχαρο, το οποίο με υποχρεώνει να κάνω δύο ινσουλίνες την ημέρα. Έχω νοσηλευτεί τρεις φορές στο Δρομοκαϊτείο με βαριάς μορφής μελαγχολία, κάθε χειμώνα αντιμετωπίζω πρόβλημα με τους πνεύμονες και συντηρούμαι με οξυγόνο, έχω αρθρίτιδα. Είμαι μόνη. [...] Έχω δεκαπέντε χρόνια εδώ που είμαι γεμάτη θλίψη, προβλήματα υγείας, αγωνία και λαχτάρα, και σκέφτομαι καθημερινά «θα βρεθώ ποτέ με τους δικούς μου ανθρώπους;». Στο σπίτι μου, για σκεφτείτε, για δευτερόλεπτα! Δεν μπορώ να πάρω άδειες, ενώ το δικαίωμάι, λόγω ενός παλιού παραπτώματος. Με τιμωρούν και με τιμωρούν ακόμα... Ήθελα να βγω και να πάω έστω και λίγο κοντά στους δικούς μου, που το μόνο που τους δίνω είναι συνεχή πίκρα και στεναχώρια, απελπισία και θλίψη.

Ευχαριστώ που με ακούσατε έστω και μέσα από αυτά τα άψυχα χάρτια

Σοφία Καρνή
Γυναικείες Φυλακές Κορυδαλλού

Ο Αμέτρτος
Μαύρο σεντόνι σκοταδιού άπλωσε κάτω ως την Ομόνοια του λευκού αργού θανάτου
Κι έναν φυγάδα του Θεού τονε σκοτώνει σε μια φτερούγα χαρτονιού η άσπρη σκόνη
Μόνο κι αδέσποτο υιο της κοινωνίας περιπλανώμενο στοιχείο της κοινωνίας
Τον οδηγήσανε σ' αυτό το μονοπάτι και τον αφήσανε φυτό οι Παμπιονάτοι
Έναν αμέτρτο παρά χωρίς καρτί
Κι αν τονε κάνουνε λιανά ποιος λέγει κάτι
Από το μέτρο πουθενά δεν θα 'χει λείψει στη χαρτονένια του μεριά θα καταλήξει
Παραδομένος στη φωτιά του αίματός του θ' αφήσει μία ζωγραφιά του σώματός του
Στς Ομονοίς το καφέ σαντάν σαλόνη αν θα γλιστρήσεις μάνα δεν σε γλιτώνει
Νίκος

Ζωγραφιά ανήλικου κρατούμενου στη Σάμο

Ανθρώπινα επισκεπτήρια

Ενα αναφερθώ σε ένα θέμα που αν και στην Ευρώπη και στην Αμερική το έχουν εισάγει στα σχολεία τους από το 1960 στην Ελλάδα ακόμη αποτελεί ταμπού. Τόσο στα σχολεία μας πόσο μάλλον στις φυλακές. Παρόλο που στο Σύνταγμά μας ρητά αναφέρεται στη στήριξη της οικογένειας με οποιονδήποτε τρόπο, το υπουργείο Δικαιοσύνης καταργεί το σωφρονιστικό σύστημα και το κάνει πειθαρχικό για τους κρατούμενους αλλά και για τις οικογένειές τους. Το θέμα είναι η σεξουαλική υγεία, η οποία δεν περιορίζεται μόνο στο βιολογικό φαινόμενο της πράξης. Είναι εκδήλωση ζωής, συμπεριφοράς, αισθημάτων που πηγάζουν από το φύλο μας αλλά και ανθρώπινη επικοινωνία. Η παγκόσμια οργάνωση υγείας από το 1980 όρισε την έννοια σεξουαλική υγεία ως εξής: σεξουαλική υγεία είναι ο συνδυασμός των σωματικών, συναισθηματικών, πνευματικών και κοινωνικών διαστάσεων της σεξουαλικής πράξης με τρόπους που να εμπλουτίζουν θετικά και να προωθούν την προσωπικότητα, την επικοινωνία και την αγάπη. Οι κρατούμενοι φυσικά, καθώς και οι οικογένειές τους δεν έχουν τέτοιο δικαίωμα σύμφωνα με το υπουργείο Δικαιοσύνης. Ενώ σ' όλο τον κόσμο έχουν. Αλλά ξεχάσα, οι Έλληνες δώσανε τον πολιτισμό και κατέβασαν από τα δέντρα τον κόσμο, μόνο που τώρα έχουμε ανέβει εμείς. Οι πολιτικοί ξέρουν μόνο να μας λένε Ευρώπη και να παίζουν με τη νοημοσύνη μας και τη ζωή μας. Η συντριπτική πλειοψηφία των κρατουμένων, κύριε υπουργέ, δεν είναι συνειδητοποιημένοι εγκληματίες. Σε κάποια στιγμή της ζωής τους κάνανε κάποιο λάθος που τους οδήγησε στη φυλακή. Αυτοί οι άνθρωποι, όμως, με τη στήριξη της πολιτείας και της οικογένειάς τους θα ξαναγίνουν ενεργά μέλη της κοινωνίας. Τουλάχιστον δώστε το δικαίωμα στην οικογένειά τους να είναι δίπλα τους με ανθρώπινα επισκεπτήρια και όχι πίσω από σίτες και τζάμια. Δικαίωμα στη σεξουαλική υγεία. Είμαστε ήδη 30 χρόνια πίσω από την Ευρώπη, ας μην μεγαλώσουμε άλλο την απόσταση.

Ν.Κ.Κ., κρατούμενος Φ.Α.

Γράψε στο «Κερί»:
Για την Αθήνα στη διεύθυνση
Ακαδημίας 62,
6ος όροφος, Τ.Κ. 10679

Για τη Θεσσαλονίκη στη διεύθυνση
Στέκι Μεταναστών -
Κοινωνικό Κέντρο
Φιλήπου 51, Τ.Κ. 54 631

Ώρα επισκεπτηρίου...

Δυο εικόνες: οι μέσα και οι έξω. Τόσο κοντά, τόσο μακριά.
Η ίδια προσμονή, η ίδια παγωνιά μπροστά στη διαχωριστική γραμμή

Πρεβαντόριο Άμφισσας

Τα χιλιόμετρα τρέχουν. Ο χρόνος σέρνεται. Τα 168 λεπτά που πέρασαν από την ώρα που μπήκα στο αυτοκίνητο μέχρι να φτάσω στην πύλη της φυλακής μου φάνηκαν αιώνες. Στην πύλη δεν είμαι μόνη. Καμιά δεκαπενταριά άνθρωποι (συγγενείς, σύζυγοι και αρραβωνιαστικιάς) έχουν ήδη πιάσει σειρά, μισή ώρα πριν την έναρξη των επισκεπτηρίων. Οι περισσότεροι έχουν μαζί τους πράγματα. Ρούχα, κουβέρτες και φαγώσιμα. «Άντε να δούμε τι αγώνα θα δώσουμε πάλι για να τα περάσουμε από τους υπαλλήλους» λέει μια ηλικιωμένη στο σύζυγό της δείχνοντας τα φρούτα. Η ατμόσφαιρα ζωηρεύει με τον ερχομό μιας οικογένειας τσιγγάνων. Τρία παιδάκια τρέχουν τριγύρω, πειράζοντας το ένα το άλλο. Τους χαμογελάω και ανταποδίδουν.

Η ώρα του επισκεπτηρίου έφτασε, αλλά η εξωτερική πύλη παραμένει κλειστή. Έπειτα από δεκαπέντε αργόσυρτα λεπτά ανοίγει, κι ο σωφρονιστικός υπάλληλος μας λέει να περάσουμε. Φτάνοντας στη δεύτερη πόρτα κάποιοι επισκέπτες αρχίζουν να τσακώνονται μεταξύ τους για τη σειρά. «Εγώ ήμουν πριν από εσάς έξω, όχι εγώ, τι λες, κυρά μου, θα μας τρελάνεις;» Αναρωτιέμαι γιατί να τραβάμε την άδικη και ψυχολογικά εξουθενωτική αυτή ταλαιπωρία. «Τόσο δύσκολο σας είναι να έχετε ανοιχτή την πρώτη ή τη δεύτερη πύλη από νωρίτερα, ώστε ο καθένας που φτάνει ν' αφήνει τα στοιχεία του και να τον καλείτε με τη σειρά του; Είναι ανάγκη να βάζετε τους συγγενείς να τσακώνονται μεταξύ τους;». Ο υπάλληλος δεν μπαίνει καν στον κόπο να μου απαντήσει.

Περιμένω να φτάσει η σειρά μου. Δεν υπάρχουν παγκάκια ή καρέκλες, ούτε στέγαστρο σε περίπτωση που βρέξει. Η μυρωδιά της τουαλέτας φτάνει μέχρι το προαύλιο των επισκεπτών και με ανακατεύει. Οι περισσότεροι στέκονται όρθιοι και κάποιοι άλλοι, όσοι πρόλαβαν, κάθονται σε ένα χαμηλό πεζούλι. Δύο ώρες αργότερα και αφού κάποιοι άλλοι, «συγχωριανοί» όπως μου είπε ο σωφρονιστικός, έχουν μπει κατευθείαν με το που ήρθαν, καταφέρνω να μπω στον προθάλαμο της αίθουσας. Δίνω την υπεύθυνη δήλωση της «μνηστής» και την ταυτότητα. Περνάω από το μηχανήμα που δεν λειτουργεί και μπαίνω στην αίθουσα. Το σοκ είναι μεγάλο. Η αίθουσα είναι πολύ μικρή. Επικρατεί πανδαιμόνιο. Αριστερά υπάρχει ένα μεγάλο τραπέζι με ένα διαχωριστικό τζάμι. Από τη μια οι κρατούμενοι και απέναντι -τόσο κοντά μα τόσο μακριά- οι «ελεύθεροι». Το λεγόμενο «ανοιχτό επισκεπτήριο». Πριν προλάβω να επεξεργαστώ την εικόνα, το βλέμμα τρέχει λίγο πιο πίσω. Στο «κλειστό επισκεπτήριο». Ένα παγκάκι με στριμωγμένους τους επισκέπτες. Μισό μέτρο κενό. Αδιαπέραστη σίτα. Κενό. Το παγκάκι των φυλακισμένων. Η απόσταση μεταξύ των «μέσα» και των «έξω» τουλάχιστον ένα μέτρο. «Κυρία μου, τα πράγματά σας! Πρέπει να τα ελέγξουμε». Φρούτα και γράμματα. «Και τα γράμματα; Δεν έχετε δικαίωμα». «Θα του τα δώσουμε εμείς, κυρία», μου λένε επιτακτικά. «Δεν θα τα διαβάσει κανείς. Περάστε εκεί» και δείχνουν το στριμωγμένο παγκάκι. Όχι εκεί, θέλω να ουρλιάξω, αλλά υπακούω βουβή. Ταχυκαρδία, τάση λιποθυμίας, αναούλα. Κάθονται η μισή. Η άλλη δεν χωράω.

Η καρδιά μου κοντεύει να σπάσει. Τον βλέπω. Αδυνατισμένος και χλωμός. Κάθεται. Χαμο-

γελάει. Μιλάει, αλλά καταλαβαίνω τα μισά. Η βαβούρα πολλή. Προσπαθεί να μου δώσει κουράγιο. Προσπαθώ να μεταφέρω τα λόγια του δικηγόρου και των συντρόφων. Μιλάει για τις συνθήκες. Διστάζει να μιλήσει για όλα, για να μη με στεναχωρήσει. Ρωτάω για τα σπυράκια στα χέρια και στο λαιμό. Κοριοί. Τα στρώματα είναι βρόμικα. Τα κρεβάτια δεν φτάνουν για όλους. Κοιμάται στο πάτωμα. Είναι «τυχερός» γιατί στο μικρό θάλαμο οι κρατούμενοι είναι καμιά σαρανταριά. Στους μεγάλους ξεπερνούν τους εξήντα. Δύο τουαλέτες και μία ντουσιέρα σε κάθε θάλαμο. Βλέπεις, χωράει το πολύ 100 και σήμερα «φιλοξενεί» γύρω στους 280. Η φυλακή κατασκευάστηκε γύρω στο 1840. Υπέστη ζημιές στον εμφύλιο. Δυστυχώς οι αντάρτες δεν κατάφεραν να την καταστρέψουν ολοσχερώς. Νερό δεν υπάρχει καθημερινά. Κι όταν υπάρχει, δεν υπάρχει όλες τις ώρες. Κι οι δεσμοφύλακες; Οι μπάτσοι είναι μπάτσοι... Αν υποθέσουμε ότι υπάρχουν, οι απειροελάχιστες εξαιρέσεις απλώς επιβεβαιώνουν τον κανόνα.

Η απόσταση, η φασαρία και η χοντρή σίτα που ξεκινάει από το ταβάνι θρυμματίζουν την επικοινωνία.

Πάντα το ήξερα αλλά τώρα το ζω. Οι φυλακές υπάρχουν για να εκδικούνται. Όχι μόνο τους «εγκληματίες» αλλά και αυτούς που τους αγαπούν. Και για να εκφοβίζουν. Τους πάντες.

«Να τελειώνουμε όπου να 'ναι, δεσποινίς. Περιμένουν κι άλλοι». Το βλέμμα του συντρόφου μου με αποθαρρύνει απ' το να ζητήσω περισσότερο χρόνο. Σωστά, δεν θα γίνουμε επαίτες.

19 λεπτά. Τόσο κράτησε το επισκεπτήριο.

Βγαίνοντας από την πόρτα το ήξερα ήδη.

Ό,τι και να γίνει θα τα καταφέρουμε. Δεν θα μας λυγίσουν ούτε η απόσταση ούτε και οι ανθρωποφύλακες.

Σήμερα, ο σύντροφός μου έχει αποφυλακιστεί, καθώς έπειτα από πολύμηνη προφυλακιστική αθώωθηκε στο δικαστήριο. Πριν συμβεί αυτό, πραγματοποίησε απεργία πείνας και δίψας, καταγγέλλοντας τις άθλιες συνθήκες που επικρατούν στο απάνθρωπο αυτό κολαστήριο.

Τον Οκτώβρη του 2005 κατέθεσα μήνυση σε βάρος του σωφρονιστικού υπαλλήλου Δ. Μπ., επιλέγοντας να μην αφήσω να περάσουν έτσι απλά οι βρισιές και οι απειλές του. Η υπόθεση δεν έχει ακόμα εκδικαστεί. Δεν διατηρώ αυταπάτες για την «ανεξάρτητη δικαιοσύνη» και τις ΕΔΕ τους. Καλώ όμως κάθε συγγενή ή κρατούμενο που υφίσταται βαναυσική συμπεριφορά να το καταγγέλλει και να το δημοσιοποιεί μέσω της επαφής με την Πρωτοβουλία, αλλά και με όποιον άλλο τρόπο επιθυμεί.

Δήμητρα

Κορυδαλλός

Βρέθηκα προφυλακισμένος στις φυλακές Κορυδαλλού για κατοχή μικροποσότητας ναρκωτικών ουσιών. Οι συνθήκες διαβίωσης στα σωφρονιστικά καταστήματα όπως τα ονομάζουν είναι άθλιες. Δεν μπορεί να ζήσει κανείς εκεί μέσα, όποιο έγκλημα και να έχει διαπράξει. Από θέμα ύπνου, φαγητού, μπάνιου, υγείας, επικοινωνίας με τους δικούς σου ανθρώπους, στήριξης και βοήθειας δεν υπήρχε τίποτα από αυτά που να κάνεις τουλάχιστον με λίγη αξιοπρέπεια.

Πέρασα ένα μεγάλο διάστημα με στερητικά, λόγω της χρήσης, και αυτό που περίμενα ήταν το επισκεπτήριο για να συναντήσω τους δικούς μου ανθρώπους και να νιώσω λίγο καλύτερα μέσα σ' αυτό τον εφιάλτη.

Μετά από κάποιες μέρες ήρθε η ώρα για το πρώτο μου επισκεπτήριο. Περιμένα με λαχτάρα να δω τη μητέρα και τα αδέρφια μου. Πήγα ως εκεί, λοιπόν, κι αυτό που αντίκρισα με θύμωσε, με ταπείνωσε, με έκανε να νιώσω ένα τίποτα. Τέσσερα μικρά δωματάκια με ένα άθλιο τζάμι μπροστά και κάποια μικρά τηλεφώνια για να μιλήσεις με τους δικούς σου, αφού πρώτα ψάξεις να βρεις σε ποιο δωματάκι σε περιμένουν.

Τους βρήκα, λοιπόν, και σήκωσα το τηλέφωνο να τους μιλήσω. Ήθελα να τους πω τόσα πολλά, να τους πάρω μια αγκαλιά, να νιώσω λίγη ζεστασιά, αλλά τίποτα. Αυτό το άθλιο και θολό τζάμι στεκόταν μπροστά μου. Δεν μπορούσα να βγάλω λέξη. Δεν μπορούσα να νιώσω τίποτα από όλα αυτά που είχα ανάγκη περισσότερο από τίποτα άλλο. Δεν πρόλαβα να το συνειδητοποιήσω και στα δέκα λεπτά έκλεισε το τηλέφωνο. Αυτό ήταν το επισκεπτήριο, τελείωσε. Την άλλη βδομάδα πάλι.

Πήρα το δρόμο για το κελί μου. Απογοητευμένος, θυμωμένος και πολύ εξευτελισμένος με τον τρόπο αυτό. Δεν μπορούσα να το πιστέψω. Ούτε και τώρα μπορώ βέβαια. Ήθελα και θέλω πολύ να σπάσω αυτό το σιχαμένο τζάμι. Το θεωρώ απαράδεκτο, ενώ μπορούν να ελέγξουν τους επισκέπτες με πολλούς τρόπους για τυχόν εισαγωγή στη φυλακή παράνομων ουσιών, να βασανίζουν τους κρατούμενους και τους συγγενείς τους με τέτοιο εξευτελιστικό τρόπο. Είναι καιρός να πέσουν τα τζάμια, τα τηλέφωνα και τα σίδερα για μια καλύτερη κοινωνία.

Γιάννης Δημητρόπουλος

Τα λόγια είναι της Φένιας, κρατούμενης στις Γυναικείες Φυλακές Κορυδαλλού. Τα στίκια είναι της Θέμιδας από την Πρωτοβουλία, που διάβασε το γράμμα της Φένιας στο περιοδικό «Κραυγές στη Σιωπή» και θέλησε να το κάνει εικόνα...

Ιστορίες δικαιωμάτων στο... βασίλειο της αυθαιρεσίας

Στο μυαλό των περισσότερων, οι κρατούμενοι είναι μια κατηγορία πολιτών χωρίς δικαιώματα. Και πράγματι, πέρα από την ελευθερία τους, στερούνται μια σειρά πράγματα που οι υπόλοιποι άνθρωποι θεωρούν δεδομένα. Ακόμα κι αυτά τα δικαιώματα, όμως, που τους αναγνωρίζει ο νόμος σπανίως εφαρμόζονται στην πράξη κι ακόμα χειρότερα χρησιμοποιούνται ως φόβητρο. Όλοι το ξέρουμε ότι η διεκδίκηση των δικαιωμάτων μας έξω και πού περισσότερο

μέσα στις φυλακές και τις δικαστικές αίθουσες είναι ένας δρόμος δύσκολος. Ο κρατούμενος πρέπει να σταθεί, τις περισσότερες φορές μόνος, απέναντι σε ένα κλειστό σύστημα αυθαιρεσίας που διαρκώς ορθώνει εμπόδια μπροστά του. Οι θεσμοί και πολύ συχνά τα πρόσωπα στα οποία πρέπει να απευθυνθεί για να διεκδικήσει ένα δικαίωμα είναι τα ίδια που του το έχουν στερήσει. Με λίγα λόγια Γιάννης κερνάει, Γιάννης πίνει. Κάθε σύστημα όμως φαίνεται πατοδύναμο μόνο όσο εμείς πιστεύ-

ουμε ότι είναι...

Αυτή η στήλη του «Κερίου» θα προσπαθήσει να γίνει ένα εργαλείο στον καθημερινό αγώνα των κρατουμένων για ίσα δικαιώματα. Ξεκινάμε με ένα πολύ σημαντικό ζήτημα της ζωής στη φυλακή: τις πειθαρχικές ποινές. Να ξεκαθαρίσουμε πρώτα δύο πράγματα. Πρώτον, ό,τι γράφεται εδώ έχει προκύψει από συζήτηση με δικηγόρους και είναι, όσο αυτό είναι δυνατό, τσεκαρισμένο. Δεύτερον, το ότι αναφέρουμε τις ισχύουσες νο-

ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΕΣ ΠΟΙΝΕΣ

* Η γραπτή αναφορά για την τέλεση πειθαρχικού παραπτώματος πρέπει να υποβάλλεται στο συμβούλιο της φυλακής μέσα σε προθεσμία δέκα ημερών από το γεγονός για το οποίο κατηγορείται ο κρατούμενος. Αν υποβληθεί μετά τις δέκα ημέρες είναι απαράδεκτη.

* Ο εισαγγελέας που προεδρεύει του πειθαρχικού συμβουλίου, πρέπει να καλέσει το συμβούλιο μέσα σε πέντε μέρες από την αναφορά (ωστόσο αυτή η προθεσμία σε αντίθεση με την προηγούμενη, δεν είναι απαγορευτική).

* Το συμβούλιο είναι τριμελές και αποτελείται από τον εισαγγελέα, το διευθυντή της φυλακής και την κοινωνική λειτουργό.

* Στις διαδικασίες του πειθαρχικού συμβουλίου ο κρατούμενος έχει το δικαίωμα να ζητήσει την παρουσία δικηγόρου.

* Ο κρατούμενος έχει το δικαίωμα να προσφύγει κατά της απόφασης του πειθαρχικού μέσα σε πέντε μέρες στο δικαστήριο εκτέλεσης ποινών, το οποίο και αποφαινεται αμετάκλητα. Ωστόσο κατά κανόνα το δικαστήριο εκτέλεσης ποινών είναι το δικαστήριο του τόπου έκτισης της ποινής (δηλαδή της πόλης στην οποία βρίσκεται η φυλακή), στο οποίο υπάγεται και ο εισαγγελέας που προεδρεύει του συμβουλίου της φυλακής. Συνήθως λοιπόν το δικαστήριο είναι αρνητικό απέναντι σε προσφυγές κρατουμένων καθώς σε διαφορετική περίπτωση είναι σαν να αμφισβητεί το την απόφαση ενός μέλους του. Βέβαια ο κανόνας αυτός έχει και εξαιρέσεις: μια καλά τεκμηριωμένη προσφυγή μπορεί να αναγκάσει τους δικαστές να παραδεχθούν το λάθος του συμβουλίου. Μικρή αλλά σημαντική νίκη και ταυτόχρονα ένα θετικό προηγούμενο.

* Τα παραπτώματα που παραπέμπονται στο πειθαρχικό συμβούλιο χωρίζονται σε τρεις κα-

τηγορίες ανάλογα με τη σοβαρότητά τους.

* Η τιμωρία αντιστοιχεί σε βαθμούς ποινής οι οποίοι υπολογίζονται αθροιστικά για κάθε κρατούμενο.

* Το πειθαρχικό συμβούλιο μπορεί να επιβάλει τις εξής ποινές (αναφέρονται με σειρά σοβαρότητας):

- 1) Περιορισμό σε κελί κράτησης (κοινώς απομόνωση) μέχρι και δέκα ημέρες. Σημειώστε ότι όσες μέρες διαρκεί η πειθαρχική ποινή του ο κρατούμενος πρέπει να δέχεται καθημερινά την επίσκεψη γιατρού.
- 2) Μεταγωγή η οποία πραγματοποιείται από την κεντρική επιτροπή μεταγωγών.
- 3) Στέρηση συμμετοχής σε εργασία ή σε προγράμματα κατάρτισης. Αυτή η ποινή μπορεί να διαρκέσει μέχρι και ένα εξάμηνο. Αν πρόκειται για παράπτωμα 3ης κατηγορίας η ποινή μπορεί να διαρκέσει μέχρι και δύο μήνες.

* Πειθαρχικό και άδεια: Οι βαθμοί ποινής λαμβάνονται υπόψη για την αξιολόγηση της συ-

μπεριφοράς του κρατούμενου. Στο σημείο αυτό τα πειθαρχικά παραπτώματα επηρεάζουν εμμέσως τις άδειες και την υφ' όρων απόλυση, καθώς για τη χορήγησή τους λαμβάνεται υπόψη η διαγωγή του κρατούμενου (η ακριβής αλλά ταυτόχρονα τελείως ασαφής διατύπωση του ποινικού κώδικα είναι ότι για να δοθεί η άδεια στον κρατούμενο πρέπει μεταξύ άλλων: «...να συντρέχουν λόγοι που δικαιολογούν την προσδοκία ότι θα κάνει σωστή χρήση της άδειας. Για να διαπιστωθεί αυτό λαμβάνεται υπόψη η προσωπικότητα του κρατούμενου και η εν γένει συμπεριφορά του στη διάρκεια της κράτησής του»). Ωστόσο η ύπαρξη κάποιου πειθαρχικού παραπτώματος δεν απαγορεύει, όπως συχνά πιστεύεται, τη χορήγηση άδειας. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του κρατούμενου Παναγιώτη Γεωργιάδη, που προσέφυγε στο Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Πειραιά, το οποίο ανέτρεψε με απόφασή του προηγούμενη απόφαση του συμβουλίου της φυλακής που του στερούσε την άδεια με το αιτιολογικό προηγού-

μενης πειθαρχικής ποινής. Τέλος, αν στον κρατούμενο έχουν επιβληθεί πάνω από εκατό βαθμοί ποινής απαιτείται ειδική αιτιολογία για τη χορήγηση άδειας και την υφ' όρων απόλυση.

Όλα τα παραπάνω αναφέρονται στο άρθρο 71 του ποινικού κώδικα.

* Οι πειθαρχικές ποινές διαγράφονται ύστερα από δύο χρόνια. Αυτό σημαίνει ότι, μετά τα δύο χρόνια, ούτε το συμβούλιο της φυλακής μπορεί να επικαλεστεί το πειθαρχικό ως επιχείρημα για τη στέρηση της άδειας ούτε το δικαστήριο για την απόρριψη της υφ' όρων απόλυσης. Δυστυχώς αυτό σπανίως τηρείται στην πράξη.

* Οι πειθαρχικές ποινές δεν λαμβάνονται υπόψη στα ποινικά δικαστήρια που πιθανώς αντιμετωπίζει ο κρατούμενος. Μόνο η καλή διαγωγή του (η απουσία δηλαδή κάποιου παραπτώματος) που πιστοποιείται με έγγραφο της φυλακής μπορεί να επηρεάσει το δικαστήριο σχετικά με την αναγνώριση ελαφρυντικών στην επιμέτρηση της ποινής.

Θ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΤΟΥ... ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

μικές διατάξεις δεν σημαίνει φυσικά ότι συμφωνούμε μαζί τους. Και εξηγούμαστε.

Τα πειθαρχικά αποτελούν το πιο διαδεδομένο και το πιο ισχυρό μέσο ελέγχου των κρατουμένων, της συμπεριφοράς τους και πολλές φορές του φρονήματός τους, ειδικά μάλιστα όταν συνδυάζονται είτε εκφοβιστικά είτε και στην πράξη με τη στέρηση της άδειας και της υφ' όρων απόλυσης. Η όλη διαδικασία, από τη σύλληψή της, πριμοδοτεί την αυθαιρεσία των σωφρονιστικών και του συμβουλίου της φυλακής απέναντι στον κρατούμενο, ο οποίος σπανίως είναι σε θέση να αποδείξει το δίκιο του. Είναι γνωστές σε όλους μας περιπτώσεις κρατουμένων που μπαίνουν στο στόχαστρο των κρατούντων της φυλακής και από εκεί και πέρα με ή χωρίς αφορμή φορτώνονται με πειθαρχικούς βαθμούς, που στόχο έχουν την εξόντωση των ίδιων, την απομόνωσή τους («μην τον πλησιάζετε αυτόν είναι μεπλάς») και τον παραδειγματισμό των συγκαταουμένων.

Το λιγότερο λοιπόν που μπορούμε να πούμε για τις διατάξεις που ακολουθούν είναι ότι τις βρίσκουμε εκθρικές προς τον κρατούμενο, άδικες, αυθαίρετες και ότι στο μεγαλύτερο μέρος τους πρέπει να καταργηθούν. Μια πρώτη κίνηση στην κατεύθυνση της αναθεώρησής τους θα ήταν ο έλεγχος και η συμμετοχή κοινωνικών φορέων ανεξάρτητων και εξωτερικών προς τη φυλακή στα πειθαρχικά συμβούλια, ώστε να περιοριστεί το καθεστώς πλήρους αυθαιρεσίας που ισχύει σήμερα.

Κρατούμενος στις φυλακές Τρικάλων κατήγγειλε πρόσφατα ότι πολύ συχνά δεν φτάνουν στα χέρια του τα γράμματα των δικών του (κάπου «παραπέφτουν» φαίνεται), ενώ εδώ και επτά μήνες του αρνούνται τους φακέλους και τα γραμματόσημα για να γράψει ο ίδιος. Είναι περιττό να πούμε ότι κάτι τέτοιο είναι τελείως παράνομο.

ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΟΥΝ ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Να τους κλείσουμε το μαγαζί!

Μα να θεωρούμε αυτονόητο ότι δημιουργούνται φυλακές για παιδιά; Μα να μην συγκινούμαστε όταν γνωρίζουμε ότι εκατοντάδες ανήλικοι βιώνουν τη φρίκη του εγκλεισμού; Μα να σιωπούμε μπροστά στην εικόνα υγρών και σκοτεινών κελιών, που στοιβάζονται πιτσιρικάδες; Μα να μην κάνουμε κάτι για να τους κλείσουμε το μαγαζί;

Τα περασμένα Χριστούγεννα κάποιος από μας πήγαμε στις φυλακές ανηλίκων. Μοιράσαμε μπάλες και παιχνίδια. Και ντραπήκαμε. Και το κεφάλι μας χαμήλωσε. Και νιώσαμε αδύναμοι να τα βάλουμε με το θεριό. Και φύγαμε.

Και από εκείνη τη στιγμή βάλαμε ένα στοιχείο με τον εαυτό μας, με τη συνειδήσή μας. Ό,τι αυτό το τεράστιο «μαγαζί» πρέπει να κλείσει. Ό,τι αυτό το τεράστιο κλουβί, που σκοτώνει την εφηβική ορμή, που ισοπεδώνει ψυχές, που καταστρέφει ανθρώπους, που «εκπαιδεύει» για ανώτερα σωφρονιστικά ιδρύματα, πρέπει να γίνει παρελθόν. Χτίζουν φυλακές και μπουντρούμια. Προσλαμβάνουν ανθρωποφύλακες. Αγοράζουν γκλοπς, λουκέτα, όπλα, χειροπέδες, αλυσίδες. Για αυτά έχουν λεφτά. Τους περισσεύουν. Δεν τους περισσεύουν, όμως, χρήματα για κοινωνικούς λειτουργούς, παιδοψυχολόγους. Δεν έχουν χρήματα για τη δημιουργία δομών πρόληψης και φροντίδας. Στην ουσία

υπερασπίζουν την πολιτική τους. Αυτή την πολιτική που διευρύνει τις ανισότητες και τη φτώχεια, που δημιουργεί την «παραβατικότητα». Φτιάχνουν φυλακές για να κρύψουν το αποτέλεσμα της δικής

τους πολιτικής. Αιχμαλωτίζουν παιδιά και θα συνεχίσουν να το κάνουν. Αυτό ξέρουν, αυτή είναι η φιλοσοφία τους.

Εμείς, ως Πρωτοβουλία για τα Δικαιώματα των Κρατουμένων, έχουμε ξεκινήσει μια μεγάλη καμπάνια για την κατάργηση των φυλακών ανηλίκων. Σύνθημά μας «Κανένα παιδί μέσα σε κελί». Η αρχή έγινε στη Θεσσαλονίκη με την πρώτη και απόλυτα πετυχημένη δημόσια εκδήλωση. Τη σκυτάλη παίρνει η Αθήνα με την εκδήλωση στο Πάντειο πανεπιστήμιο την Τετάρτη 7 Μαΐου στις 6 μ.μ.

Ήδη, συγκεντρώνονται υπογραφές σε κείμενο την «Πρωτοβουλίας» Τις πρώτες τέσσερις μέρες της καμπάνιας είχαν συγκεντρωθεί, μόνο από την Αθήνα 550 υπογραφές. Καλή αρχή, αλλά δεν φτάνει. Πρέπει να συγκεντρωθούν χιλιάδες. Για να αποδείξουμε ότι η κοινωνία μας δεν είναι ανάλητη, ότι μπορούμε να νικήσουμε, ότι τα ντουβάρια και οι αλυσίδες δεν είναι πιο ισχυρά από μας, δεν είναι πιο δυνατά από το πάθος για τη λευτεριά. Ορισμένοι μας ρωτούν καλοπροαίρετα «και τι μπορεί να αντικαταστήσει τα κελιά; Υπάρχουν εναλλακτικές προτάσεις;»

Μα πιστεύει κανείς ότι απάντηση στην εφηβική παραβατικότητα είναι η καταστολή και η στέρση της ελευθερίας; Πιστεύει κανείς ότι σωφρονισμός είναι το ξύ-

λο, τα πειθαρχεία, τα κελιά; Πιστεύει κανείς ότι τα παιδιά αυτά θα δουν διαφορετικά τον κόσμο, όταν σήμερα βιώνουν την εκδίκηση και τη βία;

Αλλά ας κάνουμε μια φανταστική υπόθεση: Δεν θα ήταν καλύτερα αν στη θέση των παιδονόμων και των δεσμοφυλάκων ήταν παιδοψυχολόγοι και κοινωνικοί λειτουργοί; Δεν θα ήταν καλύτερα αν στη θέση των κελιών ήταν αίθουσες διδασκαλίας; Δεν θα ήταν καλύτερα αν στη θέση των ψυχοφαρμάκων που δίνουν στα κρατούμενα παιδιά, έδιναν παιχνίδια, βιβλία και παρείχαν δυνατότητες, ώστε να αξιοποιήσουν τις δεξιότητές τους, τα όποια κρυφά ταλέντά τους. Δεν θα ήταν καλύτερα, αν έβλεπαν τα παιδιά ότι η βία δεν είναι μονόδρομος, αλλά ότι υπάρχει και η κοινωνική εργασία, η κοινωνική προσφορά; Δεν θα ήταν καλύτερα αν στη θέση των τεράστιων φυλακών δημιουργούσαν δομές ανοιχτής προστασίας; Δεν θα ήταν καλύτερα, αν τα χρήματα δεν τα πέταγαν στη καταστολή, αλλά σε κινήσεις που θα περιορίζαν τη φτώχεια και τις ανισότητες; Δεν θα ήταν καλύτερα αν αυτοί οι κύριοι που παίζουν βάνουσα με τις παιδικές ψυχές πήγαιναν οριστικά στο σπίτι τους. Δεν θα ήταν καλύτερα αν τα μεσαιωνικά μπουντρούμια που έχουν χτίσει, γκρεμιστούν και μετατραπούν σε πάρκα;

ΚΕΙΜΕΝΟ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΩΝ

Να καταργηθούν οι φυλακές ανηλίκων

Εκατοντάδες παιδιά, ναι στην κυριολεξία παιδιά, βρίσκονται αυτή τη στιγμή μέσα σε υγρές και σκοτεινές φυλακές. Το «σωφρονιστικό σύστημα» δεν κάνει, βλέπετε, διακρίσεις. Διακατέχεται σε όλα τα επίπεδα από την ίδια «τυφλή», εκδικητική και τιμωρητική αντίληψη. Κάνει πως δεν βλέπει ότι οι φυλακές ανηλίκων είναι αποτέλεσμα μιας κοινωνικά άδικης πολιτικής, που δημιουργεί τους όρους και τις προϋποθέσεις για την «παραβατικότητα». Κάνει πως δεν βλέπει ότι οι φυλακές ανηλίκων είναι ο προθάλαμος για τις φυλακές ενήλικων. Κάνει πως δεν βλέπει ότι η απουσία ενός δικτύου πρόληψης, φροντίδας και προστασίας του παιδιού και του εφήβου, είναι αυτή που εντείνει τη φτώχεια, τις ανισότητες και τις διακρίσεις. Λύση δεν μπορεί να είναι ο εγκλεισμός και η τιμωρία. Λύση δεν μπορεί να είναι η δια της βίας «συμμόρφωση». Λύση δεν μπορεί να είναι η παραμονή των εφήβων σε κελιά χωρίς μόρφωση και ιατρική φροντίδα. Διεκδικούμε την κατάργηση των φυλακών ανηλίκων και τη δημιουργία εναλλακτικών θεσμών ισότιμης και δημιουργικής ένταξης των παιδιών και των εφήβων στο κοινωνικό σύνολο.

ΚΑΝΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΕΣΑ ΣΕ ΚΕΛΙ

ΑΝΗΛΙΚΟΙ ΣΤΟ ΨΥΧΙΑΤΡΕΙΟ

Να μην αφήσουμε τα τέσσερα παιδιά στα χέρια τους

Η φωνή στην άλλη άκρη της γραμμής ήταν παιδική. Μας μίλαγε με δυσκολία. Δύσκολα έβγαιναν τα λόγια. «Που είσαι;» του είπαμε. «Στο ψυχιατρείο». Ο μικρός δεν έχει συμπληρώσει καν τα 16 του χρόνια και είναι εδώ και ένα χρόνο στη φυλακή. Από τις φυλακές του Βόλου, μεταφέρθηκε, μαζί με άλλους τρεις ανήλικους, στο Ψυχιατρείο των φυλακών Κορυδαλλού. Τους έβαλαν σε ένα απίστευτα μικρό κελί, το οποίο είναι κατασκευασμένο για ένα άτομο. Κι όμως, όλοι οι καλοί χωράνε...

Τους είδε και ο ψυχίατρος και τους έδωσε ψυχοφάρμακα, για να κοιμούνται, να μην αισθάνονται τη μοναξιά, το τρόμο, τον απόλυτο εξευτελισμό.

«Δεν έχουμε αέρα», λένε τα παιδιά. «Πνιγόμαστε».

Αργότερα, ο διευθυντής του «μαγαζιού» προσπάθησε να διαψεύσει. «Ποιος τα λέει αυτά; Ένας τρελός μας δημιουργεί προβλήματα...» Ένας «τρελός», ένας ανυπότακτος, ένας φωνακλάς, που η συνειδήσή του δεν κίότρεπε όλα αυτά τα χρόνια. Που συνεχίζει να διαμαρτύρεται.

Τα παιδιά δεν έχουν αέρα και είναι κλεισμένα στο μπουντρούμι 22

ώρες το 24ωρο. Τις άλλες δύο ώρες τους βγάζουν στο διάδρομο. Δεν υπάρχει προαυλισμός. Ο ήλιος δεν βλέπει τα παιδιά... Το κελί έχει μια τουαλέτα, αλλά δεν υπάρχει πόρτα, με αποτέλεσμα όταν ένα από αυτά πάει να κάνει την ανάγκη του, «παρακολουθείται» υποχρεωτικά από τα υπόλοιπα. Μιλήσαμε και με τους τέσσερις νεαρούς. Μας είπαν τα ίδια. «Αέρα θέλουμε...».

Το ίδιο βράδυ, ο μικρότερος της παρέας, απελπισμένος χτύπαγε την πόρτα για να του ανοίξουν. Ποιος να τον ακούσει; Ποιος να κάνει θρύψαλα τα ντουβάρια; Ποιος να βρει το θάρρος να βάλει τις φωνές; Ο μικρός πήρε ένα ξυράφι και άρχισε να κόβει τα χέρια του. Γλίτωσε.

Την άλλη ημέρα του μιλήσαμε. Του ζητήσαμε να μην το ξανακάνει. Του υποσχεθήκαμε ότι θα είμαστε κοντά του. Ότι δεν θα τον αφήσουμε ανυπεράσπιστο στα χέρια τους. Μας άκουσε, το κατάλαβε...

Στείλαμε δελτία Τύπου. Κάποια μέσα ενημέρωσης ανταποκρίθηκαν. Κάποια άλλα σιώπησαν, αδιαφόρησαν. Ντροπή... Υπήρξαν άνθρωποι που ανταποκρίθηκαν, που αποδέχτηκαν την έκκλησή μας να «υιοθετήσουμε» τα τέσσερα παιδιά. Γνω-

στός εκδότης βιβλίων, που δεν θέλησε να γνωστοποιήσουμε το όνομά του, προσφέρθηκε να καλύψει τη νομική υποστήριξη και των τεσσάρων παιδιών. Άλλοι μας πήραν τηλέφωνο, ακόμα και από το εξωτερικό, ρωτώντας πώς μπορούν να βοηθήσουν τα παιδιά.

Εμάς, θα μείνει βαθιά χαραγμένη στην ψυχή μας η απάντηση του 16χρονου στην ερώτησή μας αν χρειάζεται κάτι «ναι, τηλεκάρτες για να παίρνω μαμά και μπαμπά».

Τα παιδιά δεν έχουν συγγενείς στην Ελλάδα.

ΥΓ. Εξελίξεις των τελευταίων ημερών. Ο μικρός Βερτουάρι Τζούχρα μεταφέρθηκε στη Θεσσαλονίκη για ένα δικαστήριο. Εκεί τον συνάντησε δικηγόρος μέλος της Πρωτοβουλίας, έκτοτε όμως έχουμε χάσει τα ίχνη του. Όσο για τα υπόλοιπα παιδιά, το συμβούλιο του ψυχιατρείου μας αρνείται την επίσκεψη, ενώ η κοινωνική λειτουργός (όνομα και πράγμα) κ. Λιάπη αρνήθηκε (τελείως παράνομα) ακόμα και την κατάθεση των χρημάτων. Φυσικά τίποτα δεν τελείωσε. Προσπαθούμε με κάθε μέσο να σταθούμε δίπλα στα παιδιά και θα το καταφέρουμε.